

Richard Osman

*Voor al uw
schaduwklussen*

Vertaald door Eefje Bosch, Mechteld Jansen
en Elise Kuip

2026
AMSTERDAM

zicht, nieuwe tanden, maar daar heb ik me nooit mee beziggehouden. Ik verkoop dubieuze postordervitamines, ik ben niet bepaald staatsvijand nummer één. Er is nog nooit iemand doodgegaan aan te veel vitamine B2.

Er zijn hier mannen, onder wie een paar moordenaars, die op een bromfiets door de stad rijden, en waar is de politie? Die kijkt de andere kant op.

Het is een en al oplichterij. Van begin tot eind.

Ik zal eerlijk zijn. Ik heb net een paar pruiken besteld. Zodat ik minder opval? Zodat ik naar buiten kan om koffie en een krant te kopen? Succes met het vangen van 'Biljartbal Brooks' als hij opeens een Rod Stewart-kapsel heeft!

Al waait zo'n pruik op een bromfiets misschien wel af.

Als je me trouwens paranoïde vindt, dan snap ik dat. Ik schrik van elk geluidje, ga niet naar het zwembad en ben gestopt met het snoeien van de heg. Maar dat is geen paranoïa.

Ik ben namelijk gewaarschuwd.

Een van mijn maten van thuis heeft me een seintje gegeven. Ik heb daar nog steeds een paar vrienden die me steunen. 'De politie weet waar je uithangt en waar je geld is, ze komen je halen.'

Dus. Tijd voor plan B.

Weer geluiden, buiten. Er staan mensen te praten. Over mij? Dat valt niet te zeggen, maar waar moeten ze het anders over hebben? Over wat de sinaasappels kosten? Kom nou. Ze zijn me aan het insluiten. Dat weet ik net zo goed als zij.

Uiteindelijk zullen ze een inval doen. Zullen ze hier komen binnenrennen, schreeuwend in het Spaans, met een of andere in pak gestoken gozer van de Metropolitan Police in hun kielzog die knikt en zegt: 'Ja, dat is 'm, dat is de Biljartbal, sla 'm in de boeien.'

Maar als het zover is, ben ik hier niet meer.

Vreselijke bijnaam, trouwens, Biljartbal Brooks, maar hoe moeten ze me dan noemen? Toen ik hierheen verhuisde, heb ik geprobeerd me de Sergeant te laten noemen, maar dat kon ik wel vergeten. Er waren al drie Sergeanten in Málaga. Een daarvan overleed toen zijn jacht in de fik vloog, maar een maand later was er alweer een nieuwe. Dus ik houd het maar bij de Biljartbal.

Ik heb het naar mijn zin gehad in Málaga, echt. Veel goeie gasten hier, veel vrienden van thuis. Een stel gewapende overvallers uit Bermondsey, een paar dealers – die echte drugs verkopen, niet de vitamines en zweverige nonsens waar ik in handel. De buurtsuper wordt gerund door een moordenaar uit Cardiff, die altijd Marmite, cornflakes en English breakfast-tea heeft. Een echte gemeenschap dus, en dat ga ik missen.

Maar ik moet verdwijnen, en dit keer écht. Ik kan niet voor eeuwig over mijn schouder blijven kijken.

Ik ben een slimme jongen, en ik heb een plannetje. Als ik snel ben, moet het werken. Er zijn een paar mensen die ik nog vertrouw, en die helpen me.

Ik heb het briefje al geschreven: ‘Kan het niet meer aan... Niet geschikt voor het criminele leven... ingehaald door mijn zonden, bla bla bla.’ Lekker dramatisch. Leg ik neer waar de huishoudster het zal vinden.

Ik heb een rugzak vol contanten, een nieuw paspoort, een nieuwe naam enzovoorts. Nogmaals: makkelijk als je vrienden hebt. Ik leg wel wat kleren neer op het strand, of zo. Laat ze maar naar het lichaam zoeken. Hoe gaan ze dat vinden als dat er niet is? Uiteindelijk zullen ze hun zoektocht staken. Afgezien van de politie interesseert het niemand waar ik ben.

*Waar ik heen ga? Ja, dat zou je wel willen weten, hè?
Maar ik blijf in het wereldje, je kunt tegenwoordig overal
vandaan werken.*

Ik ga je wel twee dingen beloven.

*Eén, ik ga ergens heen waar nog niemand de Sergeant
wordt genoemd.*

*En twee, ik ga erachter komen wie me heeft verraden. En
daarna ga ik diegene vermoorden.*

DEEL EEN

GA NOOIT NAAR LONDEN

Het is lunchtijd in The Brass Monkey, Axleys op een na succesvolste pub sinds de pub aan de overkant, The Flagron, vapes aan minderjarigen verkoopt.

‘Ik ga vanavond naar Rosies boekpresentatie,’ zegt Steve.

Dat levert hem een paar knikjes van zijn vaste lunchgenoten op, maar niemand reageert erg enthousiast. Steve besluit er een schepje bovenop te doen. ‘Die is in Londen.’

Dat helpt. Iedereen schudt meewarig het hoofd.

‘Londen,’ zegt Jyoti Das. ‘Liever jij dan ik.’

‘Ga je met de trein, Steve?’ vraagt Tony Taylor, die op een gepaneerde garnaal uit de magnetron blaast. ‘Of met de auto?’

Bij het idee met de auto naar Londen te gaan hapt iedereen naar adem.

‘Als je met de auto gaat wens ik je veel succes,’ zegt John Todd. In zijn ene hand heeft hij een vork met een lading shepherd’s pie erop en in de andere een sudokupuzzel die hem boven de pet lijkt te gaan. ‘Geen idee waar je in Londen denkt te gaan parkeren.’

John legt de sudoku neer en neemt een slokje bier, als een man die te veel heeft gezien in zijn leven.

‘Ja, ik kan maar beter met de trein,’ zegt Steve.

‘De laatste trein terug gaat om halftwaalf,’ zegt Tony

Taylor. 'Als je die maar niet mist. Ik heb gelezen over een man die de laatste trein terug miste en werd vermoord.'

Aan tafel wordt wijs geknikt.

'Typisch Londen,' zegt John.

'We blijven een nachtje,' zegt Steve.

'Jullie blijven een nachtje?' zegt Jyoti.

'In Londen?' zegt John. 'Jullie blijven een nachtje in Londen? Oké dan, Bill Gates.'

'Rosie is te gast bij *The Graham Norton Show*,' zegt Steve. 'Die talkshow. Ze heeft Amy en mij uitgenodigd. Dan regelen ze een hotel voor je.'

'Gratis?' vraagt Tony Taylor. Hij laat zijn laatste stukje garnaal in zijn bier vallen, vist het eruit en eet het op.

'Dat hoop ik,' zegt Steve. 'Je zou denken van wel.'

'Dat kun je maar beter even navragen,' zegt John. 'Sommige hotelkamers in Londen kosten wel vijfhonderd pond. Zeshonderd, heb ik een keer gehoord, en je moet verplicht fooi geven. Nou, mij niet gezien. Wat gebeurt er bij een boekpresentatie?'

Steve haalt zijn schouders op. 'Er is in elk geval drank.'

'Oké,' zegt Jyoti. 'Dat is tenminste iets.'

De anderen knikken en kauwen.

'Gratis?' vraagt John. 'Die drank?'

'Denk het wel,' antwoordt Steve.

'Dat kun je maar beter ook even navragen,' zegt Jyoti. 'Je wil geen geld bij je hebben in Londen. Op Facebook schreef een vrouw dat ze...'

Steve steekt een hand omhoog. 'Jullie weten dat ik vijftien-twintig jaar politieagent in Londen ben geweest?'

'Tijden zijn veranderd,' zegt John. 'Alles gaat tegenwoordig sneller.'

'Londen verandert nooit,' zegt Steve. 'Daar blijft alles op

dezelfde snelheid gaan, wij zijn gewoon trager geworden.’

‘Daar zit wat in, Steve,’ zegt Jyoti. ‘Maar die vrouw op Facebook was erg zeker van haar zaak, en zij had een zwager die er had gewerkt.’

Daarmee lijkt het onderwerp Londen te zijn uitgeput. Aangezien ze ook al hebben besproken op welke beroemdheden de nieuwe vrouw bij de dorpswinkel een beetje lijkt en wat hun tactiek zou zijn als ze mochten meedoen aan *De verraders*, zoeken ze een nieuw gespreksonderwerp.

‘Doet Felicity het een beetje goed?’ vraagt Tony.

Steve glimlacht. Voor het eerst sinds mensenheugenis heeft Tony Taylor een vriendin: Felicity Woollaston, voormalig directeur van een artiestenbureau, toen, heel kort, nietsvermoedend witwasser – zo is ze op Steves radar beland – en nu officemanager bij Voor al uw moordzaken.

‘Perfect,’ antwoordt Steve. ‘Heeft ze het naar haar zin?’

‘Ze vindt het fantastisch,’ zegt Tony. ‘Hebben jullie het druk? Daar wil Felicity nooit iets over kwijt. Geheimhoudingsplicht.’

‘We hebben wat dingetjes lopen,’ zegt Steve. ‘Moordzaken oplossen is een beetje als Rolls-Royces verkopen. Je hebt niet veel successen nodig om de kost te verdienen.’

Dat is gelogen: Voor al uw moordzaken heeft nog geen enkele moord opgelost. Wat dat betreft is het dus eerder Kentucky Fried Chicken die geen kip verkoopt. Nog geen nugget.

Het is niet zo dat ze moorden hebben onderzocht maar niet hebben weten op te lossen. Ze hebben gewoon nog geen enkele moord gekregen.

Steve mist zijn oude bedrijf, Steve – Voor al uw spuurwerk. Vermiste honden, overspelige echtgenoten, belastingfraude. Eigen baas. Maar goed, Voor al uw moordzaken,

dus. Dat runnen ze met zijn drietjes: Steve, zijn schoondochter Amy en Rosie D'Antonio, 's werelds bestverkopende bestsellerauteur 'als je Freida McFadden niet meetelt', die het hele gebeuren financiert. Steve heeft moord heel lang – sinds Debbie's overlijden? – vermeden. Ergens heeft hij dus geluk dat hij er in de zes maanden dat Voor al uw moordzaken bestaat nog geen een heeft hoeven oplossen. Steve vraagt wel zich af hoelang Rosie de rekeningen nog kan blijven betalen. Gisteren zag Steve een 'Vermiste kat'-poster op een lantaarnpaal hangen en had hij de zaak binnen een uur opgelost. Dus hij heeft altijd iets om op terug te vallen.

'Heb je wel eens een Rolls-Royce gerepareerd, Tony?' vraagt Jyoti.

Tony schudt zijn hoofd. 'Laatst wel een Range Rover. Heb je een lift naar het station nodig, Steve? Je kunt de trein van zestien voor drie naar Brockenhurst nemen, dan kom je om tien voor halfvijf aan op Waterloo? De trein van drie over halfvier stopt ook in Bastingstoke, dus dan ben je er om drie voor halfzes. Ik weet niet hoe laat boekpresentaties beginnen.'

Amy mist haar oude leventje nog het meest. Zij had een leuke baan. Beveiliger. Gevaarlijk, maar het verdiende goed. Gevaar is Amy's hobby, en Steve weet dat als er niet snel een onverklaard lijk opduikt, Amy haar oude leven weer zal oppakken. En dan zal Steve zich op zijn beurt weer elke dag bij het wakker worden en het slapengaan zorgen om haar moeten maken.

Erger nog, dan zal hij haar niet elke dag meer zien.

Steve weet heel goed dat Amy de afgelopen zes maanden niemand zelfs maar een klap heeft mogen verkopen en dat haar handen jeuken.

'Wie zijn er nog meer te gast bij *Graham Norton*?' vraagt John.

‘Een zanger en een chef-kok,’ zegt Steve. ‘En Denzel Washington.’

Nieuwe knikjes en een paar vastberaden happen.

‘Een zanger,’ zegt John. ‘Dat wordt vast leuk.’

‘Doe Amy en Rosie de groetjes van ons,’ zegt Tony.

‘Ben je op tijd terug voor de quiz?’ vraagt Jyoti.

‘Natuurlijk ben ik op tijd terug voor de quiz,’ zegt Steve.

‘Heb ik die ooit gemist?’

‘Een tijdje terug, toen je bezig was met al die moorden,’ zegt John. ‘Toen heb je een week gemist.’

‘Dat is zo.’ Daar kan Steve niets tegen inbrengen. ‘Dat gaat niet nog een keer gebeuren.’

Steve weet niet waarom hij zich door Rosie heeft laten overhalen Voor al uw moordzaken te beginnen. Of nou ja, eigenlijk weet hij dat wel. Rosie kan iedereen overhalen te doen wat zij wil. Maar ze gaat zich binnenkort vast vervellen.

Steve kan niet wachten tot hij terug kan naar die goeie ouwe tijd van vermiste honden en vreemdgangers.

Hij heeft gewoon nog pak ’m beet een maand zonder moorden nodig. Dan kan alles weer normaal worden.

Normaal. Bestaat er een heerlijker woord?